

Sov sødt, barnlille

De fleste kender nok Grundtvigs salme ”Sov sødt, barnlille”. Og de fleste kender den nok som en sød salme, der er velegnet som godnatsang til børn. Og den bliver ofte også brugt rundt om i kirkerne i forbindelse med barnedåb.

Og salmens sprog taler da også *til* børn – og *om* børn. Men Grundtvig skrev den slet ikke som en børnesalme. Han kaldte selv salmen for ”Vuggevisen for Guds-barnet”. En vuggevisen for Guds barn, stor som lille – barn som voksen. Og dét, der binder mennesket sammen i salmen, på tværs af aldre, er; dåben. Den dåb, hvor vi gøres til Guds barn, gør os alle lige – udsletter alle skel imellem mennesker, som vi ellers er så gode til selv at sætte. For Gud er der ingen forskel på os, for han har givet sin søn for os alle. Det er som Lars Busk Sørensen skriver i sin smukke salme om kirken og gudstjenesten: ”Stilhed, der er livets egen, falder på os ord for ord,/ når vi knæler ung og gammel med Guds Søn omkring hans bord. / Selviskhed er næsten komisk, her hvor sidste mand er først, og et fattigt barn, der leger for Guds ansigt, kaldes størst” (DDS 331,v4).

Selviskhed er næsten komisk, skriver Sørensen. Grundtvig kalder os alle Guds små børn, uden at være komisk. Men for

Grundtvig handler det om, at hans salme ikke er om små børn, men at voksne ER som små børn. Salmen er en trøst og opmuntring til den voksne, der møder modgang i livet. Grundtvigs ord skal minde os om, at vi skal være trygge i Guds favn, for vi er alle hans børn – uanset, hvor store vi er.

Vi må tro os i Guds favn, selvom det er svært. Vores tro kan nogen gange føles skrøbelig som morgendug på græsset – nogle gange skal der ikke så meget til, før den forsvinder. Men alligevel kan vi tro på, at Gud er os nær. For ”...Gudsfingrene grande slog kors for din pande / Gud enbarnes røst slog kors for dit bryst...” da vi blev døbt. Gud er med os hele livet – det må vi tro. Og vi må aldrig miste håbet om, at Hans er riget og magten og æren i den evighed, som vores egen tid er en del af.

Det er mit indtryk, at man – ”i gamle dage” – kunne salmevers udenad. Mine bedsteforældre lærte salmevers i skolen.

Det var en god måde at have Gud med sig i livet. At kunne minde sig selv om Guds ord og ånd gennem salmevers, betød jo, at man altid havde dem ved hånden.

Men selvom den tid er forbi de fleste steder, hvor salmevers bliver indøvet ved morgensangen, så har vi stadig Guds ord og ånd lige ved hånden. Vi kan altid finde en stille stund og folde vore hænder og bede Fadervor.

Grundtvig kalder fadervor ”det lille Guds-ord”, der høres helt ind i himlen. Så uanset, om vi beder Fadervor eller nynner ”Sov sødt, barnlille”, så høres vi af Gud. Og det kan komme os til trøst, at selv et lille menneske kan høres og elskes af Gud. For som en kærlig far står Gud ved vores side og tørrer tvivl og tårer af vores kind, for vi ER hans lille Guds-barn.

Tænk på det, næste gang, du synger ”Sov sødt, barnlille”; at den ikke kun handler om en baby, der skal sove eller skal døbes i kirken – den handler også om DIG!

- Mads Zachodnik